

— Дѣдо попе, ще те питамъ едно нѣщо; ама правото да ми обадишь; одѣве близнахъ нешадъръ, и майка ми каза, че било грѣхъ като ще се комкамъ утрѣ; истина ли е? питамъ и гледамъ дѣда попа въ очитѣ. Богъ да го прости! Попъ Георги умрѣ одавна, но жива е въ памятьта ми необяснимата за мене тогива негова усмивка на сериозното ми питание.

— Тъй е, както ти е казала мама ти, ама сега ще ти се прости, и други пжтъ, за всичко да питашь нея и каквото ти каже, да я слушашъ.

И това опрощение като изрече, тури ржката си на главичката ми, прочете изуесть грѣцката си молитва, цалунжхъ му ржка и го оставихъ съ тая необяснима за мене усмивка на лицето му. Тогива напълнювахъ петата година на възрастта си. Цѣлия ми костюмъ състоеше отъ една ризка и надъ нея една антерийка.

Нека кажа нѣщо и за моя исповѣдникъ, попъ Георги. Той бѣше родомъ отъ Сливень. Не съмъ дирилъ да знамъ кждѣ бѣше се училъ, да ли въ Сливень, гдѣто по отрано имаше грѣцки училища, или другагдѣ; но знаеше добрѣ новогрѣцкия языкъ, както и старогрѣцкия, доста образованъ човѣкъ и попъ на врѣмето си, та държеше черковни проповѣди на български языкъ, като вземаше теми отъ *евангелието* и други църковни книги на грѣцки языкъ, и даваше тълкованието имъ на български. Помня, единъ празникъ каза въ църква отъ *амвона* проповѣдъ върху текста отъ библията: *Суета суетвъ и всяческая суета!* и започна така: „Ματαιότης ματαιότητων καὶ πάντων ματαιότης!“ Казалъ едно врѣме *софу-Соломонъ*. Това благословени христиени, на българеки ще каже: „Отъ нищо нищо, та па нищо!“

Таквози едно тълкование на текста, казано въ по-ново врѣме, ако ще би и въ църква, би направило смѣхъ въ всички присѣтствующи. Но тогива то биде изслушано съ голѣмо мълчание и благоговѣние, па и добрѣ разбрано още. „*Суета суетвъ*,“ незнайни думи за самия словопроповѣдникъ, едва ли щѣхъ да бждятъ понятни и за паството му въ онова врѣме на *блаженното невѣжество*. Въведанието славянския — старо-българския языкъ въ църквитѣ въ старата ни столица станъ по сетѣ — бавно и постепенно. Въ нашата махленска църква Св. Константина се въведе едва на 1846 г. и то само отъ лѣвата страна. Поповитѣ въ алтаря четѣха и слушаха